

IVO TROŠT:

Oslo in nož.

opotnik stopa po suhi strugi reke in najde oslo. Z njo nabrusi nož, da z njim ureže palico. Ko je bil nož oster, vrže oslo nazaj v strugo. Oslo se pa pritoži za stran nehvaležnosti: „Ali je to plačilo za uslugo?“

Popotnik je niti ne pogleda in gre dalje. Stopi v bližnji grm, da si ureže palico, pa se z ostrim nožem hudo rani v roko.

„Ali je to hvaležnost, ker sem te nabrusil?“ vpraša nevoljen ostro orožje.

„Tega sem se naučil od tebe, ki nisi nič lepše ravnal z oslo,“ odgovori nož.

Janko pojde na božjo pot.

*Jaz pojdem na Trško goro
v nedeljo na božjo pot;
prepevali bodo mi ptiči,
cvetele mi rože povsod.*

*Pred svetim, glavnim oltarjem
poklekнем pobožno na tla,
ročice sklenem drobne,
izrečem prošnjo srca:*

*„O, Mamica božja, poslala
k nam zlati, cvetoči si maj,
na polje si rož natrosila
in ptice poslala si v gaj.*

*A mamica moja ne vidi,
kak letos rože dehtë,
leži na postelji bolna,
ji tožno je zlato srce.*

*Ti pač veš, Mamica božja,
kako je meni hudo!
Ko mamico gledam bolno,
jaz jokati moram bridkó.*

*Jaz Janko sem iz Bršlina
in majhen in priden sem ves,
prišel sem Te prosit, da zdravje
mi mamici pošlješ z nebes.“*

*Pred glavnim oltarjem na gori
bom molil tako iz srca;
ko vrnem domov se, naproti
bo mamica zdrava prišla.*

*Pobožala bode mi lice
in rekla mi bode tako:
„Ti priden si, Janko moj zlati,
in srce je tvoje zlató ...“*

Jos. Vandot.

